

NOVÁ EVANGELIZACE - DOKONČENÍ

Z vystoupení kardinála Waltera Kaspera

Ve třetím čísle revue *Cesty katecheze* jsme uveřejnili resumé z první a druhé části přednášky kard. Waltera Kaspera, kterou přednesl na sympóziu „Křesťanská komunita a první hlásání“ v květnu letošního roku v Římě evropským katechetikům. V tomto čísle vám nabízíme třetí část přednášky nazvanou „Být novým způsobem církvi“.

Kardinál Walter Kasper

Být novým způsobem církvi

Misijní obce věřících, uvádění do přátelství s Ježíšem Kristem a uvádění do života společenství církve patří k sobě. Církev je Kristovo tělo: v ní a skrze ni zůstává Ježíš Kristus v dějinách a ve světě přítomný. Církev je konkrétně zakusitelná v obci věřících. Tyto obce věřících jsou místní církvi, jsou živými buňkami církve a měly by být současně biotopy víry. Obce věřících jsou proto také místy

iniciace do víry. Za iniciaci jsou zodpovědní všichni členové obce věřících, což vyplývá z jejich křtu a biřmování. Misijní obnova obcí věřících je proto aktuální výzvou dneška.

Všichni ovšem víme, že každá obec věřících má své aktuální problémy. Tyto vznikají z různorodých příčin, například nedostatkem kněží. (...) Ve výhledu do budoucna budeme muset získat jakýsi odstup od „principu kropící konve“ a od více či méně problematické a mizící formy přítomnosti církve a místo toho budeme muset přistoupit ke spojení sil ve spádových obcích. V nich by bylo možné zakoušet plný život církve alespoň v nedělních a svátečních dnech.

Právě toto odpovídá misionářské metodě sv. Pavla. Hlásal evangelium a působil v tehdejších velkoměstech, ze kterých se křesťanství šířilo do svého okolí. I u nás vycházela první misie z klášterů a z městských kostelů. V tzv. misijních církvích je systém „spádových“ kostelů, respektive misijních stanic dodnes samozřejmou skutečností. Pro novou evangelizaci nevidím žádnou jinou cestu. Chceme-li být skutečně misijní církví dnes a pro zítřek, stojíme před nezbytností hluboké reformy struktury.

To neznamená, že bychom chtěli život církevního společenství soustředit do velkých center a celé okolí nechat pustnout. Víra žije z osobního kontaktu, proto musí farnost být společenstvím společenství. Biblicky vyjádřeno: potřebujeme domácí církve, malá společenství, respektive tzv. základní společenství. V Latinské Americe a Africe mají s nimi dobré zkušenosti. V těchto malých společenstvích může být víra zakoušena a osvojována. Z nich může vyzařovat do širokého okolí. Jejich prostřednictvím se mohou lidé cítit v církvi doma, nebo domov v církvi najít. Zde připadá významná úloha ženám.

Ježíš Kristus je přítomen v každé obci a v každém společenství. Proto se žádná obec věřících a žádné společenství nesmí izolovat. Musí pěstovat společenství s ostatními a zejména společenství s biskupem. Obec věřících, která se cítí soběstačná a na ostatní pohlíží z perspektivy věže kostela (dívá se

na ostatní spatra), neodpovídá potřebám doby ani eklesiologii společenství. V současné misijní situaci je zapotřebí takové křesťanství, které má světovou perspektivu a celosvětový rozměr.

Misijní poslání, jímž končí evangelium (Mk 16, 15; Mt 28, 19; Lk 24, 48; Sk 1, 8) není v žádném případě uskutečněno. Spíše naopak, toto poslání vstoupilo do nové fáze. Dnes se jedná o misii na všech pěti kontinentech.

Být křesťanem a církvi znamená přijmout misii za svou, nebo nebýt vůbec. (...) Nedostatek či dokonce absence misijního nadšení a horlivosti je důsledkem nedostatku či absence radosti z víry. Je třeba si položit sebekritickou otázku: zajímá nás vůbec to, jak víru zprostředkovat? Je nám misijní poslání církve skutečně vlastní? Jaký postoj máme vůči muslimům, kteří mezi námi ve stále větším počtu žijí? Je nasnadě, že budeme mít respekt před jejich náboženstvím. Oni se u nás těší náboženské svobodě i přesto, že představují menšinu. My se je snažíme integrovat do společnosti, přitom jim nechceme naši víru vnucovat. Pokud jim však dáváme najevo, že naše křesťanská víra pro nás není vůbec tak důležitá, jako jejich víra pro ně, pak nesklízíme z jejich strany respekt, ale pohrdání. Myslím si, že i v tomto ohledu musíme svůj závazek křesťanskému svědectví znovu promyslet.

Závěr

Evangelizovat může jen ta církev, která je sama evangelizována; církev, která se snaží o svou vnitřní duchovní i vnější obnovu. O víře může svědčit jen ten, kdo sám je ve víře silný. Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil, tak cituje Pavel žalm 116 (2 Kor 4, 13). Naše ústa mohou přetékat jen tehdy, bude-li plně naše srdce. Nejde tedy o budování nových organizací a institucí, o nové plány a programy, ani o další grémia a sympozia či akce, které jsou viditelné na veřejnosti. Toho všeho máme dost.

Příkaz k misii mluví o svědcích plných Ducha Svatého (martyres) L 24, 48 a Sk 1, 8. Svědek naplněný Božím Duchem mluví nejen ústy, ale celým svým životem a riskuje přitom dokonce svou pozemskou existenci. **Nová evangelizace je proto především duchovní úlohou a výzvou; jejich naplňování představuje jakési měřítko svatosti křesťanů.** Liberální recepty jsou kontraproduktivní.

Vize evangelizující církve, ze které jsme vyšli, musí zapustit kořeny v našem srdci. Tato nová skutečnost začala v den Letnic a šíří se Petrovou řečí přes všechny kulturní a jazykové hranice. Musíme znovu zachytit letniční oheň a letniční nadšení. Potom bude pravdou to, co píše Pavel, že Boží slovo se šíří (2 Sol 3, 1). Nová evangelizace Evropy začíná novými Letnicemi a začíná u nás samých.

Přeložil: Ludvík Dřímál

Celý text příspěvku kard. Kaspera je uveřejněn na www.ccee.ch (II CCEE, Ambiti di lavoro, Catechesi).